

איך היתה השנה שלך ?

חשבתי במה לעניין אותכם קוראי, חברי ; איזה חומר קריאה לספק לכם לימי החג הארוכים ? סקירת אירועים ? סיכומים ? חשבונות נפש ? החלטתי על מקבץ ראיונות, תחת הכותרת שכאן. אין זה נסיון להביא חתך מייצג כלשהו, אלא פניה אל אנשים שנראה לי שלפחות חלק מהציבור ימצא עניין במה שהם אומרים. אם יהא זה כך, יהא זה שכרי מכל עמלי.

קריאה נעימה וחג שמח !

מרגלית

איתן וג'ין גלבווע

לשבת מול איתן וג'ין גלבווע, לזכור את שיחת הסלפון שהגיעה ממינכן בראש השנה שעבר ושוזרה באזני כולנו בחדר האוכל בעיצומה של מסיבת ראש השנה; לראות את איתן, תשעה חודשים אחרי השתלת שתי ריאות, בריא ורגוע -- זה עושה משהו בנשמה, מחזיר קצת את האמונה בנסיים.

איתן, שאלה מאוד אישית, בזמן שיחת הסלפון ההיא, היו לך אולי מחשבות שלא תזכה לחזור לבית הזה ?

לאלנה

איתן
לאו דוקא בזמן אותה שיחה. אני זוכר שאז התרכזתי בכמה דברים שרציתי להגיד ולא חשבתי על שום דבר אחר. במשך כל זמן ההמתנה להשתלה משתדלים באופן מודע לא להגיע למחשבות על "מה יקרה", זאת כאשר הידיעה של הסיכויים, שאחד מהם הוא לא לצאת מזה, קבועה היסב בתאים האחוריים של המוח. אני התחלתי להאמין שאני חוזר הביתה רק כשיצאתי מהמסוס בלוד.

ג'ין

שיחת הטלפון של ראש השנה היתה מרגשת ומה שבא בעקבותיה היה עוד יותר מרגש - למחרת הגיעו טלפונים מאנשים שלא התקשרו עד אז אף פעם, וכמובן מרבים אחרים, היו הרבה מאוד טלפונים. העידוד, בזמן ההוא היה חשוב מאוד.

איתן

בשנה שחכיתי לניתוח נקראתי חמש פעמים, מה שעוברים בכל פעם כזאת זה כמו בניתוח האמיתי. מגיעים לבית החולים, עוברים הכנה לניתוח, ואז אין מנוס מהמחשבות ומהרגשות. אתה נפרד מהמשפחה, אם הם שם, או בטלפון ויודע שאולי זאת הפרידה הסופית. המתח הוא עצום. כשחוזרים אחר כך הביתה יש נפילה של המתח המידי, וידיעה שצריך לעבור את זה עוד פעם. אחרי זה צריך ממש שיקום. היה לוקח לי חודש ימים להשתקם כל פעם.

ג'ין

השיקום של איתן אחרי הניתוח היה משהו מיוחד. לא היה אחד לפניו שקם ויצא מבית החולים כל כך מהר - 28 יום. ביום היציאה מבית החולים הלכנו לסיוול די ארוך. איתן היה רגיל לפני כן ללכת עם משאף ביד ולעשות כל הזמן את התנועה המקרבת את המשאף לפה. הוא הלך והיד, מתוך הרגל, חיפשה את המשאף, אבל שום דבר. הלכנו יותר מכפי שהיינו רגילים קודם והוא נשם בשקט כל הזמן. היה קשה להאמין.

אמרו לנו שחלק מהשיקום של איתן יהיה להגיע הביתה מהר. קודמיו נשארו שלושה חודשים אחרי הניתוח והוא הגיע הביתה כשלושה שבועות אחרי היציאה מבית החולים.

איתן

הניתוח היה ב-11 בדצמבר, ב-2 בפברואר הגעתי הביתה.

e

ג'ין סיפרה עכשיו, ואני זוכרת שגם במכתבים משם סיפרתם על הליכות למרחקים ארוכים, ובכל זאת אתה נוסע ברכב החשמלי. למה?

המשך ←

איתן

החיפוקד שלי היום הוא בשתי רמות, אחת זאת רמת הריאות והנשימה. היה לי מזל וקיבלתי ריאות של אדם בריא וחזק (רק שנפגע פגיעת ראש, המסכן). הריאות לא ניזוקו במהלך ההשתלה, שגם זה קורה הרבה פעמים, והמצב שלהן היום טוב מאוד, בלי עין הרע (מלווה בשלוש הקשות על שולחן העץ). יחד עם זה אני לוקח תרופות נגד דחיה, אצטרך תמיד להמשיך לקחת אותן, ויש להן מחיר. מה שזה עושה לי בחיי יומיום הוא שאני קם בבוקר, מרגיש חזק ומסוגל לעשות כל עבודה, ללכת כל מרחק - ואני באמת מסוגל, כמו כל אחד אחר (... כמעט), אבל אחרי כמה שעות, בערך בצהריים, אני מתעייף והכושר שלי יורד לחצי ואולי פחות. באמצעים של מנוחה, שמירה וחלוקה של הכוחות, ובעזרת הרכב אני מצליח, בהמשך היום לצאת, מהבית, להשתתף בחיי חברה, ולעשות עוד הרבה דברים.

במה מתאפיינת המחצית השניה של השנה ?

ג'ין

ברגיעה, בחזרה לשיגרה. כולנו, כלומר גם הילדים, שמחים להיות בבית, לחיות חיים פשוטים, בלי נדודים ונסיעות. תאמיני לי הנסיעות האלה לא היו מה שאנשים חושבים על נסיעות לחו"ל. בעוד כמה שבועות ניסע למינכן, איתן ואני, איתן יעבור בדיקות בקורת בבית החולים ואחר כך ננצל כמה ימים לסיולים שלא יכולנו לעשות בשנה שעברה ונראה את העיר וטביבתה במכס חדש.

איתן

אני פשוט נהנה מכל יום. מהדברים הפשוטים. הדבר שאני הכי מעריך זה החיים, העובדה שאני חי. אבל אני לא מפחד ולא נרתע מפני המות. הוא נעשה יותר קרוב ויותר מוכר לי, עוד חלק של החיים. כשמנו נפטר, והוא היה סבא ואיש משפחה נפלא, עם כל הצער, הרגשתי שאני לא נכנס להלם, אני נשאר שקול, ממשיך לתפקד ואולי אפילו עוזר לאחרים.

מה אפשר עוד לאחל לכם ?

2

המשך ←

איתן שרק יימשך ככה (ג'ין מהנהנת בראש). שלא נשכח להעריך את חיי היומיום שאנשים אחרים מקבלים כמוכנים מאליהם. ולהעריך את כל שנעשה בשבילנו.

יומן אמן. שנה טובה !

יהודית סלומון

יהודית אני רוצה לדבר איתך על הפעילות שלך במערכת הבחירות.

יהודית בסדר, אך קודם כל קצת רקע. אני אכפתית ופעילה כבר הרבה זמן, גם מרקו. השתתפנו במערכות בחירות קודמות. בבחירות הקודמות היו לנו פעילים חשובים: מאיר זרמי ז"ל, אלדד נאור - היום בשליחות בחו"ל, עמית רכס - היה פעיל בקרב הנוער, היום כבר לא, עקיבא לוינסקי עזר רבות. השנה הם, נסיונם ועזרתם היו מאוד חסרים לי. בלי לגרוע מערכם של חברים שפעלו ותרמו הפעם - דוד מסד, אן מסד, יוסי, איתי ועוד חברים. ואנחנו - מרקו בצד הארגוני, ואני השתדלתי לפעול בצד הפוליטי, גם כאן וגם במסגרת תפקידי בתק"ס.

כל זה בשורות מפלגת העבודה, למי שלא יודע. איך את מעריכה את רמת ההתענינות וההשתתפות שהיתה במערכה זו לעומת מערכות קודמות ?

יהודית אנשים שוכחים מהר, ולאור התוצאות שום דבר לא חשוב, כמוכן, אבל נעים להזכיר שהיו הישגים. במפקד, פקדנו כפליים ויותר מאשר בבחירות הקודמות. זה דבר גדול ! אבל לעומת זאת לא הצלחנו להוציא קבוצות גדולות של אנשים לפעילות. אנחנו פעלנו בצומת פרדיס, "צבענו" את הצומת בשלטים שלנו,

המשך ←